

13de JAARGANG, NR. 248
7 DECEMBER 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP DE PLAAT

De Bergen Gieren, Joris Roelofs,
 Brew Moore, Kim Hoorweg,
 Greetje Kauffeld, Marnix Busstra,
 Albert Mangelsdorff e.a.

11 JAZZ OP DE PLANKEN

Jeroen van Vliet, Brad Mehldau
 Marc Ribot e.a.

EN VERDER:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 J. Schot en R. Huguenin in Servië

17 Bestellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 249

staat **21 DECEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Drummer Mark Guiliana – op de foto in Bird, Rotterdam – speelt op de nieuwe cd van David Bowie. (Foto: Joke Schot)

Jazzmusici spelen rock op nieuwe album David Bowie

Om rockcliché's te vermijden, huurde popster David Bowie voor zijn nieuwe album 'Blackstar' jazzmusici als begeleiders in. "Having jazz guys play rock music turns it upside down", zegt Bowie's producer Tony Visconti in het Britse blad Mojo hierover. David Bowie maakte gebruik van de diensten van saxofonist Donny McCaslin, gitarist Ben Monder, drummer Mark Guiliana, pianist Jason Lindner en bassist Tim Lefebvre. Visconti: "If we'd used David's former musicians they would be rock people playing jazz. Having jazz guys play rock music turns it upside down. Their approach to the music was so refreshing, I looked forward to every day in the studio. Nothing was done recalling the past." Het album werd dit voorjaar opgenomen en verschijnt in januari volgend jaar. Het titelnummer van de plaat is reeds op single verschenen.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Trompettist Ibrahim Maalouf – hier in De Roma in Antwerpen – is de publiekstrekker van het nieuwe festival Transition. (Foto: Tom Beetz)

UTRECHT KRIJGT NIEUW JAZZFESTIVAL

In het Utrechtse muziekcentrum TivoliVredenburg vindt volgend jaar 26 maart de eerste editie plaats van het jazz & beyondfestival Transition. Twintig bands treden die dag en avond in vier zalen van het complex op.

Volgens de organisatoren is in de jazz een kentering gaande. Nieuwe 'helden' winnen snel terrein. Het zijn 'transition years'. Vandaar de naam van dit nieuwe festival. Trompettist Ibrahim Maalouf, het Mark Guiliana Jazz Quartet en GoGo Penguin zijn drie van die nieuwe helden die al gecontracteerd zijn door de organisatie. Daarin werken North Sea Jazz/Mojo Concerts en TivoliVredenburg nauw samen. North Sea Jazz wil meer dan alleen een zomerfestival in Rotterdam organiseren. Het najaar heeft al het festival So What's Next in Eindhoven en daar komt dan nu in het voorjaar Transition in Utrecht bij. In Utrecht zal het aanbod uit relatief nieuwe artiesten bestaan. Programmeur Guy van Hulst wil daarmee een beeld van de jazz van nu geven.

NIEUWS

'Miles Davis grootste jazzmusicus aller tijden'

Volgens luisteraars van de BBC en Jazz FM is Miles Davis de grootste jazzmusicus aller tijden. Ze mochten voor de uitverkiezing een keuze maken uit een lijst van vijftig namen, samengesteld door radiopresentatoren, musici, critici en journalisten. Stemmen kon via internet. De top tien werd medio november bekendgemaakt en ziet er zo uit: Miles Davis, Louis Armstrong, Duke Ellington, John Coltrane, Ella Fitzgerald, Charlie Parker, Billie Holiday, Thelonious Monk, Bill Evans en Oscar Peterson.

Bert Joris op tournee met Jasper Blom Quartet

Het Jasper Blom Quartet is de komende maanden op tournee met trompettist Bert Joris. Saxofonist Jasper Blom schreef voor deze tour eigen composities geïnspireerd op de Vlaamse polyfonisten, een groep componisten uit de Middeleeuwen. Zij creëerden een wereld van zangerige meerstemmige melodieën. Deze klanken worden door de band als uitgangspunt gebruikt voor improvisaties. De groep is deze maand in Mol en Borgerhout te zien. De tournee eindigt 21 mei 2016 in het Bimhuis (A'dam).

Beurs voor 'Amsterdamse' trompettiste Allison Philips

Trompettiste Allison Philips krijgt een JEN (Jazz Education Network) Mary Jo Papich Women in Jazz Scholarship. De beurs, ter grootte van 1.000 dollar, wordt haar in januari 2016 uitgereikt. Allison Phillips studeert trompet in de masteropleiding jazz van het Conservatorium van Amsterdam. De Mary Jo Papich to honor Women in Jazz wordt sinds 2010 jaarlijks uitgereikt. Tot nu toe viel de eer alleen studenten van Amerikaanse conservatoria te beurt.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

PODIA

FRANK VAGANÉE TE GAST BIJ BILZENJAZZNIGHT

Tijdens de BilzenJazzNight stonden 20 november Aligaga, de Bravo Big Band en rebirth::collective op het podium van De Kimpel. Frank Vaganée - saxofonist en artistiek leider van het Brussels Jazz Orchestra - trad als gast bij de laatstgenoemde groep op. (Foto: Jean Schoubs)

CEES SCHRAMA VOOR HET LAATST OP PODIUM MET GOOISCHE COMPAGNIE

Pianist Cees Schrama zette 25 november in Nick Vollebregts jazzcafé in Laren een punt achter zijn veertigjarige lidmaatschap van de Gooische Compagnie. Schrama was vanaf de start lid en lange tijd ook leider van het orkest. Hugh den Ouden neemt deze taak van hem over. De Gooische Compagnie is ontstaan als een hobbyorkest van omroepmedewerkers. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLAAT

DE BEREN GIENEN One Mirrors Many Clean Feed

Bezetting:

Fulco Ottervanger (p. comp),
Lieven van Pee (b),
Simon Segers (d).

Na het succesvolle samenwerkingsproject tussen de Portugese trompettiste Susanna Santos Silva en het Belgisch/Nederlandse trio De Beren Gieren ('The Detour Fish', zie JF 229) brengt het Portugese label Clean Feed nu ook het nieuwe album van het pianotrio uit. 'One Mirrors Many' is voor De Beren Gieren weer een nieuw vertrekpunt in hun uitdijende muzikale universum. Heel voorzichtig laat het drietal wat elektronica in hun muziek toe, maar wie oppervlakkig luistert, zal dat amper opvallen. Het biedt alleen nieuwe klankkleuren, nieuwe vergezichten. Wat wel opvalt aan het nieuwe album is het ritmische concept. De hypnotische grooves, zo kenmerkend voor de hippe nieuwe pianotrio's (in het kielzog van EST en The Bad Plus), en dus ook voor de eerste cd's van De Beren Gieren, zijn vrijwel uitgebannen. In een enkel stuk, zoals '(De zachte jacht op de) volkswolf', is dat procedé nog wel herkenbaar, maar in de meeste stukken (alle van de hand van pianist Fulco Ottervanger) wordt gekozen voor andere vormen. Zoals in klassieke composities horen we veel verschillende sferen, spannende wendingen en kalme, rubato passages, opgeteld een suiteachtige vorm. Aanvankelijk geeft de muziek op 'One Mirrors Many' zich daardoor niet makkelijk prijs, maar voor de luisteraar die wil investeren, is het een rijk album.

Herman te Loo

Hier is een voorproefje van het album te zien:

<https://youtu.be/bMyeyEmQGkA>

OSCAR PETERSON Exclusively For My Friends MPS

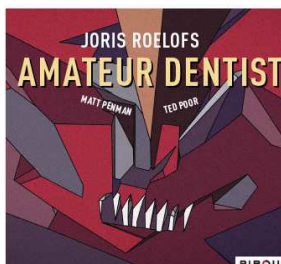
Bezetting:

Diverse medewerkers.

'Exclusively For My Friends' is een box met maar even acht cd's vol met pianotrio en pianosolo muziek van Oscar Peterson. Elke cd is verpakt in een miniklap-album. Het meeste uit deze box is al verschillende malen uitgebracht. In de jaren zestig van de vorige eeuw op MPS en sindsdien door verschillende labels als BASF, Pausa, Verve en/of Reprise. Deze heruitgave vaart weer onder MPS-vlag. Voor de echte verzamelaars is een tweede 'Lost Tapes'-cd gevoegd. Die bevat restjes die om de een of andere reden niet voor de oorspronkelijke elpees werden gebruikt. Omdat een elpee vol was, er een foutje op stond dat alleen Oscar Peterson zelf was opgevallen en dat soort mineure argumenten. De artistieke ruggengraat van deze heruitgave wordt gevormd door het onsterfelijke werk op de cd's drie tot en met zes, muziek die in april 1968 werd opgenomen. Met cd nummer een, 'Action' (opgenomen in 1963) als gaven introductie - met bassist Ray Brown en drummer Ed Thigpen als begeleiders - en nummer twee 'Girl Talk' als opmaat met diverse opnamen van voor 1968. Elke cd is voor de jazzfan die niet echt rekt op vernieuwing, en voor de Peterson-liefhebber in het bijzonder, een genot om te beluisteren. Hij is zo veelzijdig en aangenaam als een pianist maar kan zijn, in een triobezetting en als solist. Op zijn Art Tatum, in akkoorden of razendsnelle loopjes, in ballads of up tempo stukken; het is altijd perfect. Het is geen progressieve jazz, in de betekenis van ontwikkelend. Het is knap samengestelde muziek die toch spontaan overkomt. De ontspannen sfeer tijdens de opnamen en het perfectionisme van Peterson en Hans Georg Brunner-Schwer, de opnametechnicus, gastheer en label eigenaar, werkten dat in de hand. Even voor de duidelijkheid: deze box bevat niet de complete serie muziek die Peterson bij Music Productions Schwarzwald heeft opgenomen. Er zijn nog zeven andere uitgaven.

Hessel Fluitman

JORIS ROELOFS
Amateur Dentist
 Pirouet

Bezetting:

Joris Roelofs (bkl),
 Matt Penman (b),
 Ted Poor (d).

JAZZ OP DE PLAAT

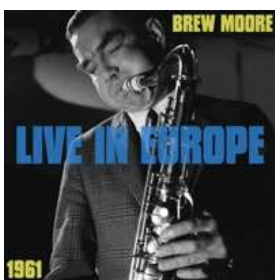
'Amateur Dentist' is Joris Roelofs' tweede cd voor Pirouet en ook zijn tweede met Matt Penman op bas en Ted Poor op drums. Het album kenmerkt zich door eenheid in de composities en de uitwerking. Penmans contrabas en Roelofs' basklarinet vloeien mooi samen. Meermalen wisselen beiden van rol. Dan speelt de bassist de melodie en neemt Joris Roelofs de basloopjes voor zijn rekening. Niet alleen bij vlagen in het openingsnummer, 'Snakes and eagles', maar heel duidelijk in Ellingtons 'Such sweet thunder', het wat plomp geschreven openingsnummer van de gelijknamige suite. Het trio behandelt dit stuk met de elegantie die de rest van deze suite zo kenmerkt. En Ted Poor geeft iedere tik op de juiste tel. Alleen hierom al is deze cd geslaagd. Maar luister ook eens goed naar 'Pseudo bebop' op 1 minuut en 16 seconden. Nee, dit is geen gewone klarinet, maar de basklarinet. Ondertussen heb je 'Broadway' allang gehoord, waarin Roelofs verbijstert met blaaswerk in een lekker swingend tempo. Hij doet in het nummer een solo over die saxofonist Lester Young ooit in dit stuk blies. Vervolgens komt de bassist aan bod, die bijna stiekem het thema inbrengt. Ted Poor speelt dan een solo, waarin hij de melodie suggereert. Al met al een avontuur dat in de perfectie is uitgewerkt. En dan neemt Roelofs op de cd ook nog 'Funèbre' - het vierde deel uit de eerste pianosonate van Scriabin van rond 1900 - en delen uit een mis van Guillaume de Machaut uit 1363 onder handen. En wat te denken van het titelstuk. Daarin geeft Roelofs een impressie van wat een tandarts hoort in zijn behandelkamer. Met een verdoofde patiënt, trouwens. Roelofs speelt 12 december in het Bimhuis (Amsterdam) en 13 december in Theater Dakota (Den Haag). Gaat dat zien.

Hessel Fluitman

Bekijk dit trio in Vrije Geluiden:

<https://www.youtube.com/watch?v=X2D7aijWg8>

BREW MOORE
Live In Europe
 Sonorama

Bezetting:

Brew Moore (ts),
 Lars Bagge, Paul Godske (p),
 Lou Bennett (org),
 Jimmy Gourley (g),
 Lars Petterson,
 Niels Henning Ørsted Pedersen (b),
 William Schiøpffe,
 Kenny Clarke, Axel Riel (d).

Bernlef schreef met veel liefde over de makkelijk blazende tenorist Brew Moore (1924-1973) en Deelder meldde in een gedicht hoe hij aan zijn eind kwam. Bij mij zat hij echter dik onder de radar. Op 'Live In Europe' staan opnamen uit drie concerten van Moore uit 1961. Ze werden in Stockholm en Parijs gemaakt, en tijdens een optreden voor de Deense televisie. Moore's toon refereert aan die van Lester Young, zijn grote voorbeeld. Hij speelt met andere woorden relaxed swingende jazz tussen swing en bebop in.

In Stockholm speelt Brew Moore op drie stukken samen met Zweedse musici, van wie drummer William (Wilhelm) Schiøpffe de bekende naam is. Een Deens ritmetrio staat hem terzijde in het nummer van de Deense televisie, met onder anderen NHØP op bas en Axel Riel op drums. In Parijs, in de Blue Note Club, is Moore te horen met drie ex-pats uit de VS, onder anderen organist Lou Bennett. Die begeleidt de tenorist zonder zich echt op de voorgrond te plaatsen. Gitarist Jimmy Gourley levert ook een gedegen bijdrage, zonder zich echt in de kijker te spelen. Derde man is drummer Kenny Clarke. Hij demonstreert veel meer daadkracht dan Alex Riel op de Deense opname. Riel speelt met brushes het up tempo 'Ergo' wel perfect vol. De walking bass van Niels-Henning Ørsted Pedersen loopt net zo netjes mee.

Hessel Fluitman

Beluister hier een stuk van Brew Moore:

<https://www.youtube.com/watch?v=JqGyPIIVTWg>

GREETJE KAUFFELD
Young Girl Sunday Jazz
Sonorama

Bezetting:
 Diverse medewerkenden.

LIGRO
Dictionary 3
MoonJune

Bezetting:
 Agam Hamzah (g),
 Adi Darmawan (bg),
 Gusti Hendy (d)
 + Ade Irawan (p, keyb).

JAZZ OP DE PLAAT

'Young Girl Sunday Jazz' is alweer de vijfde cd met Greetje Kauffeld die het Berlijnse label Sonorama uitbrengt. Voor het album heeft Kauffelds echtgenoot Joop de Roo weer een kostelijke greep gedaan uit hun beider collectie opnamen. Deze verzamelaar omspannt de jaren tussen 1960 en 1969 en bevat opnamen uit Nederland, Duitsland en een enkele uit België. Ik richt me nu verder op de Hollandse opnamen. Hoewel Kauffeld aan het begin van haar carrière stond, heeft ze al een heel goed jazzgevoel. Daardoor kon ze de amusementsmuziek die ze in Duitsland zong, zo makkelijk en zo fris zingen. Vanaf de jaren zeventig heeft ze zich volledig gestort op het zingen van jazz.

De vier stukken met het kwartet Tony Vos uit 1960 werden indertijd uitgebracht op Kauffelds enige jazz-EP'tje. Het zijn 'Who knows why', 'Almost like being in love', 'Makin' whoopee' en 'Orange coloured sky'. Met het plaatje lanceerde ze haar carrière in Duitsland. 'Almost like being in love' komt op de cd nog een keer terug. Ook uit 1960, maar nu met het trio van Jan Huydts, met Thymen Hoolwerf op gitaar en Arend Nijenhuis aan de bas. Heel bijzonder is de opname van 'Fever' uit 1965, met het Cees Slinger Quartet: gezongen in dubbel tempo. Theo Loevendie laat een indringende sopraan horen, en Dick van der Capellen tovert een snelle walking bass tevoorschijn. John Engels speelde toen al lekker met zijn brushes. Dat Henk Meutgeert al in 1963 met een eigen trio actief was, is voor mij een verrassing. Hij soleert als begeleider van Greetje Kauffeld ook: tussen swing en oude stijl in. Maar 'My blue heaven' vraagt daar ook wel een beetje om. Het orkest van Paul Kuhn swingt heel gestoken in 'Shiny stockings'. In een heel andere arrangement dan het Count Basie Orkest midden jaren vijftig gebruikte. De opname met het Bert Paige Orkest, ten slotte, laat horen dat dit orkest in die tijd niet te veronachtzamen was. Van de zestien opnamen op deze cd zijn er tien nog nooit eerder uitgebracht. Waaronder die met het Henk Meutgeert Trio, die met het Cees Slinger Quartet en een opname met het Tony Nolte Orkest. Allemaal redenen om achter deze cd aan te gaan.

Hessel Fluitman

Het 'Quatuor pour la Fin du Temps' van Olivier Messiaen blijkt de laatste tijd een grote inspiratiebron voor jazzmusici over de hele wereld te zijn. Ook het Indonesische power-jazzrocktrio Ligro ontfermt zich op 'Dictionary 3' over het magistrale werk van de Franse componist. In 'The 20th century collage' citeren ze er naar hartenlust uit, en nemen en passant het 'Strijkkwartet, opus 28' van Anton Webern mee in het collagestuk. Waar vele collega's de verstilling van het origineel in stand houden, gaan gitarist Agam Hamzah, basgitarist Adi Darmawan en drummer Gusti Hendy er bijzonder ruig mee aan de haal. Het is het handelsmerk van de Javanen. Hamzah voert zijn gitaarlijnen graag door een serie vuig klinkende effectpedalen en drummer Hendy is een rauwe krachtcentrale die voor bijna voortdurende opwindend zorgt. Maar op 'Dictionary 3' is ook ruimte voor rustiger sferen, zoals in de prachtige ballad 'Lonely planet', waarmee het album afsluit. Twee jaar na 'Dictionary 2', de eerste cd op het Amerikaanse label MoonJune, is ook deze derde plaat een aanrader voor liefhebbers van jazzrock, die rauwe energie aan muzikale intelligentie en schoonheid koppelt.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:
<http://bit.ly/1kZXPvu>

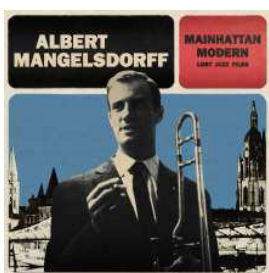
**KIM HOORWEG
ROBIN NOLAN TRIO
The Boulevard Of Broken Dreams
Suburban Records**

Bezetting:

Kim Hoorweg (voc),
Robin Nolan (solo g),
Kevin Nolan (rhythm g),
Arnaud van den Berg (b)
+ Sjoerd Dijkhuizen (bkl),
Benjamin Herman (as).

**ALBERT MANGELSDORFF
Mainhattan Modern
Sonorama**

Bezetting:

Diverse medewerkers.

JAZZ OP DE PLAAT

De Rotterdamse Kim Hoorweg zingt op haar nieuwe cd 'The Boulevard Of Broken Dreams' songs die regisseur Woody Allen gebruikte in zijn films. Geen rare keus, want Woody Allen is een fanatiek (oude stijl-)jazzliefhebber (en -klarinettist). Hoorweg heeft dus voor dit album opnieuw gekozen voor het meer klassieke jazzwerk, in plaats van eigentijdse soul en andere poprichtingen. De zanglessen van collega Fay Claassen hebben haar goed gedaan, want ze zet haar keuze sterk neer. Samen met een kleine begeleiding, die toch compleet is. De kern wordt gevormd door het heerlijk spelende gitaartrio van Robin Nolan, dat uitgaat van de Django Reinhardt-traditie maar ook hedendaagse invloeden toelaat. Als gasten zijn Benjamin Herman - die bluesy speelt - en basklarinettist Sjoerd Dijkhuizen verwelkomd. Hoorweg zwerft door standards van onder meer Duke Ellington en Fats Waller, en Europese songs als 'Granada' en 'Les yeux noirs'. Haar 'I ain't got nothing but the blues' heeft een mooie troosteloze alt van Benjamin Herman, maar mist het korreltje in de stem. Dat mag wat mij betreft nog jaren zo blijven. Zo'n korreltje geeft misschien wel meer doorleefd gevoel, maar het is ook een terugval in stembereik. 'When your lover has gone' uit 1931 is een tamelijk obscuur stuk. Ik ken twee versies van Billie Holiday: een plaatopname van augustus 1955 en een live-opname van april 1959. Door de nog jonge stem van Kim Hoorweg klinkt het bij haar veel minder dramatisch dan bij Holiday. Benjamin speelt andermaal heel fraai om haar heen. Vergeleken met de lol die Fats Waller in 'It's a sin to tell a lie' legde, is de versie van Hoorweg wat serieus.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een filmpje over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=MyThGB680FQ>

Trombonist Albert Mangelsdorff (1928-2005) was een van de belangrijke jazzmusici die over een periode van vijftig jaar actief waren in de Duitse jazzscene met Frankfurt am Main als uitvalbasis. In die tijd heeft hij op en af in bigbands gewerkt en met kleine groepen. In eerste instantie speelde hij cool jazz. Rond 1960 switchte hij naar hardbop en in de jaren zeventig speelde hij ook met de geduchte improvisator Peter Brötzmann. Op de cd 'Mainhattan Modern' is werk uit zijn beginperiode 1955-1963 samengebracht. Onder meer een enkel stuk van zijn Jazztet uit 1958 en stukken van zijn kwintet uit 1963.

Mangelsdorffs muziek is toegankelijk met zorgvuldig geschreven arrangementen. Hij speelt vloeiend en doet meer dan op en neer spelen langs de akkoorden. Zijn stijl is nog geworteld in de hardbop. Hoewel veel verzamelplaten los zand zijn, is deze toch een eenheid geworden. Misschien wel omdat de chronologie in de stukken niet is aangehouden. Naast in Nederland bekende mensen als tenorist Hans Koller en trompettist Dusko Goykovich, speelde Mangelsdorff ook samen met de toen nog jazzbassist Hans Last. Die werd later bekend als, schrik niet, James Last.

De titel van de cd, 'Mainhattan Modern', refereert aan Frankfurt am Main, waar Albert Mangelsdorff vooral actief was. De term werd voor het eerst gebruikt tijdens een Pools Jazzfestival waar veel muzikanten uit Frankfurt am Main speelden.

Hessel Fluitman

Albert Mangelsdorff in 1964:

<https://www.youtube.com/watch?v=42V8QIZ4bMc>

JAZZ OP DE PLAAT

MARTIJJE Evenwicht Muzaak

Bezetting:

Martijje (voc),
Steven Sluiter (as, ss, ts),
Rob Elfrink (b, g, synth),
Tollak Ollestad (hca),
Jeffrey Smith (g),
Remko Wind (p, keyb),
Ronald Jonker (b),
Sebastian Demydczuk (d, perc).

Na 'Drezz' (2009) en een opname met Drentse kinderliedjes is 'Evenwicht' het nieuwe album van de in Grolloo geboren en getogen Martijje. En net als op 'Drezz' zingt Martijje in het Drents, wat overigens geen enkele belemmering is om te verstaan wat ze zingt. 'Evenwicht' bevat muziek in een mengeling van pop, jazz en sambagetinte melodieën. Die wisseling in genres pakt goed uit. Vermoedelijk ook door de constante die de zang van Martijje teweegbrengt, met een duidelijke dictie en gebalanceerde dynamiek. Haar stem klinkt mooi naturel waarmee ze de afstand tot de luisteraar klein houdt. Het repertoire en de arrangementen laten zich kennen door subtiliteit. De liedjes als kleine verhaaltjes met intieme inkijkjes laten je glimlachen. Kleine levenslessen met grotere betekenis dan je misschien op het eerste gehoor zou denken. Dat is denk ik vooral de verdienste van deze opname. Door het zingen in het Drents, de mooi gebalanceerde dynamiek in de vocalen en de fraaie 'kleine' arrangementen krijgt 'Evenwicht' een persoonlijk karakter. Zingen in dialect kan leiden tot een soms enigszins schampere bejegening. Ten onrechte, zoals Martijje laat horen. Het is bij uitstek een medium om het oprechte gevoel te honoreren, zoals dat bij goede volksmuziek ook het geval is. 'Evenwicht' is daar een uitstekend voorbeeld van.

Frank Huser

Bekijk Martijje met 'Krummeltie':

www.youtube.com/watch?v=urj_Hl_drh8

OSCAR PETTIFORD QUARTET We Get The Message Sonorama

Bezetting:

Hans Koller (ts, as),
Attila Zoller (g),
Oscar Pettiford (b, cello),
Kenny Clarke (d),
+ Gerd Dudek (ts),
Willi Sanner (bars),
Werner Giertz (p),
Davey Moore (b).

Bassist Oscar Pettiford (1922-1960) was lid van de muzikanten-groep die de bebop in de jaren veertig van de vorige eeuw voorbereide. Hij speelde daarna enige tijd bij Duke Ellington als (na ongeveer vijf jaar) de waardige opvolger van Jimmy Blanton. In de jaren vijftig was hij met Charles Mingus de leidende bassist. Pettiford probeerde ook de cello tot een volwaardig solo-instrument in de jazz te ontwikkelen. Eind jaren vijftig kwam hij naar Europa. Daar trad hij nog een paar jaar veel op, eerst vanuit Parijs en later vanuit Kopenhagen. Tot zijn plotselinge dood in 1960.

Op 'We Get The Message' staat een concert dat Pettiford op 14 november 1958 in Studio 10 in Hamburg gaf, samen met een kwartet en enkele gastspelers. Meteen al in het eerste nummer demonstreert Kenny Clarke dat een drummer zeer aanwezig kan zijn, maar ook heel begeleidend. Saxofonist Hans Koller soleert in zijn eigen composities: 'Cohn's limit' en 'Willi der Bär'. Gitarist Attila Zoller geeft zijn visitekaartje met name af in 'Yardbird suite' en zijn compositie 'Stalag 414'. De toegevoegde bassist Davey Moore speelt alleen als 'OP' op zijn cello soleert. Dat doet hij in de 'Gertberg walk', opgedragen aan Hans Gertberg, de producer van het concert. En dan de gasten: pianist Giertz mocht in 'Love nest' laten horen wat hij kon, Willi Sanner op baritonsax soleert in 'Ghost of a chance'. Let u op: na afloop van het laatste nummer 'Willie der Bär' volgt nog een bonus: 'Gone with the wind', een trio-opname van Pettiford en Clarke met Peter Heimer. Deze tandarts en pianist had Pettiford de week ervoor van een kaakabces afgeholpen. Kenny Clarke krijgt in de bonus nog even de gelegenheid om te laten horen hoe je met brushes soleert. Een mooi concert met Clarke en Pettiford in de hoofdrol, waarbij de overige muzikanten ruimschoots de gelegenheid kregen om hun ding te doen.

Hessel Fluitman

JON IRABAGON
Behind the Sky
 Irabbagast Records

Bezetting:

Tom Harrell (tp, bu),
 Jon Irabagon (ss, ts),
 Luis Perdomo (p),
 Yasushi Nakamura (b),
 Rudy Royston (d).

JON IRABAGON
Inaction Is An Action
 Irabbagast Records

Bezetting:

Jon Irabagon (sss).

JAZZ OP DE PLAAT

Hoe veelzijdig saxofonist Jon Irabagon is, bewijzen twee gelijktijdig uitgekomen nieuwe cd's. Met de kwartet/kwintetplaat **'Behind The Sky'** heeft hij een album gemaakt dat de wat avontuurlijker ingestelde mainstreamliefhebber zeker zal aanspreken. De groep die hij hier ten tonele voert, is zijn 'working band' en dat is eraan af te horen. Het viertal speelt fijne postbop waar de spetters vanaf vliegen. Op een drietal stukken komt gasttrompettist Tom Harrell laten horen wat een groot lyricus hij nog steeds is, zelfs in een uptempo-stuk als 'Obelisk'. Irabagon, die vooral tenor speelt, doet dat met een enorme autoriteit en dadendrang – zonder dat dit leidt tot macho imponeergedrag, overigens. Wie de nieuwste cd van Mostly Other People Do The Killing ('Mauch Chunk') kent, zal dit allemaal niet zo vreemd voorkomen. Op sopraan klinkt hij ook vol, romig en overtuigend, hetgeen vooral opvalt in het duo met pianist Luis Perdomo, 'Lost ship at the edge of the sea'. De compositie, net als alle stukken op het album door de leider geschreven, klinkt als een standard, en dat zegt iets over de compositorische kwaliteiten van Irabagon.

'Inaction Is An Action' komt je na 'Behind the Sky' wel heel rauw op je dak vallen. Het album is namelijk gevuld met acht stukken voor solo-sopraninosaxofoon. Bij mijn weten is dat een unicum, want het instrument kent sowieso een bescheiden rol in de jazz en geïmproviseerde muziek. Irabagon verkent alle kanten van het instrument. Dat wil zeggen dat we soms klanken horen waarvan je je afvraagt of die wel uit welke saxofoon dan ook te halen zijn. Vergelijkingen met collega's als John Butcher, Roscoe Mitchell of Urs Leimgruber liggen hier voor de hand, maar doen Irabagon te kort. Er zijn namelijk ook melodieuze, lyrische momenten, zoals in het ontroerende 'The best kind of sad'. Dan valt op hoe zuiver de toon is die de Amerikaan uit het notoir lastige instrument weet te halen. Juist de afwisseling van de klankexperimenten en dit meer toegankelijke materiaal zorgt ervoor dat je ook van dit weerbarstige album gaat houden.

Herman te Loo

Maar hier kennis met Jon Irabagon:

<https://www.youtube.com/watch?v=r00njEhns-c>

CARMEN SOUZA & THEO PASCAL
Epistola
 Galileo

Bezetting:

Carmen Souza (p, g, voc),
 Theo Pascal (b, el.bas),
 Craig Yaremko (as, kl),
 Matt King (org),
 Shane Forbes, Zoe Pascali (d).

Staat op 'Epistola' Kaapverdiaanse jazz? Blues? In plaats van deze vragen te stellen, kun je beter zeggen: het is lekker eigenwijze muziek. Muziek van Kaapverdiaanse oorsprong die tussen folk en jazz in zwerft. Pianiste-gitariste-vocaliste Carmen Souza maakt haar eigen muziek. Natuurlijk vanuit haar achtergrond, maar anders dan haar landgenoot en folkzangeres Cesarea Evora dat deed. Zij - ook wel de moeder van de Kaapverdiaanse blues genoemd - musiceert ruimhartig, met een trage, maar onafwendbare versnelling. Souza maakt felle springerige muziek. Bij haar hoor je onafwendbare, fantasievolle verbeterheid en de levenslust van de jeugd. Je wordt bestookt door een taal- en klankenpalet van Kaapverdich Creools, Portugees, Frans en Engels. Met allerlei eigen songs. Maar ook de 'Cape Verdean blues' van Horace Silver, terwijl het geheel wordt afgesloten met een dubbele versie van Glenn Millers 'Moonlight serenade'. De eerste heeft een jaren dertig sound en vervolgens klinkt het stuk zoals zij, Carmen Souza, het wil doen.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=V2xFQxq3vto>

JAZZ OP DE PLAAT

MARNIX BUSSTRA Firm Fragile Fun Buzz Music

Bezetting:

Marnix Busstra (g),
Rembrandt Frerichs (p),
Arnold Dooyeweerd (b),
Pieter Bast (d).

De gitaar- en vooral de bouzouki-sound van Marnix Busstra herken je van mijlenver. Hij zorgt ervoor dat zijn muziek zich niet gemakkelijk laat categoriseren. Samen met pianist Rembrandt Frerichs, bassist Arnold Dooyeweerd en drummer Pieter Bast runt hij een aantrekkelijk kwartet dat nu haar tweede cd maakt, getiteld 'Firm Fragile Fun'. Busstra werkt ook met de Buzz Bross Band, met onder anderen zijn broer Berthil én hij deed een heel geslaagd project met vibrafonist Mike Mainieri. Het meest recente product bevat elf composities van eigen hand, met titels van één woord. De stukken gaan over goedstoestanden en die worden treffend uitgebeeld in de muziek. Dat 'Firm' stevig is ligt voor de hand en de overeenkomsten gelden ook voor 'Mild', 'Joy', 'Crazy' en 'Moody'. Het album opent met 'Stress', waarbij je meteen denkt aan een nerveuze John Scofield en een te zenuwachtige pianist op de gedempte vleugel. Dat stuk toont direct de veelzijdigheid en creativiteit van de band. 'Smoky' is een regelrechte, zalige blues: langzaam opbouwend met hoofdrollen voor alle bandleden. Naast de virtuoze maar bescheiden gitarist, valt ook Frerichs op. Hij kan razendsnel swingen en hij haalt heel bijzondere fratsen uit op de vleugel, die hij dempt met wat hij maar voorhanden heeft. Arnold Dooyeweerd en Pieter Bast werken al lang samen, en dat hoor je. Op het solide fundament dat ze leggen kan elke solist blindvaren. Marnix Busstra maakt daar dankbaar gebruik van. Hij is een ondergewaardeerde muzikant die op elke cd weer laat zien tot welke grootse dingen hij in staat is. Vandaar een oproep aan de programmeurs van de podia: de Marnix Busstra Band speelt in de hele wereld, maar nauwelijks in Nederland. Busstra verdient echt een podium!

Peter J. Kortens

MARJORIE BARNES Tenderly – meets Sarah Vaughan Zennez Records

Bezetting:

Marjorie Barnes (voc),
Rob van Bavel (p),
Jan-Jacques Rojer (g),
Frans van Geest (b),
Niek de Bruijn (d),
Sjoerd Dijkhuizen (s).

In april 2015 was het vijfentwintig jaar geleden dat Sarah Vaughan overleed. Nog altijd wordt zij herinnerd als één van de grote jazzvocalisten van de vorige eeuw, hoewel zij zichzelf nooit als jazzvocaliste zag maar als 'singer' zonder een specifiek genre. Haar oeuvre bevat inderdaad meer dan jazzcomposities, ook in het populaire werk vierde ze haar successen. Maar voor de meeste mensen zal de naam van Vaughan verbonden zijn aan de vocale jazz. Niet voor niets natuurlijk. Haar uitstekende frasering en perfecte timing waren haar handelsmerk, die vooral in de jazz zo goed tot uitdrukking komen. De in New York

‘ Barnes’ stem heeft een warme fluwelen klank ’

geboren en in Nederland woonachtige Marjorie Barnes heeft de uitdaging op zich genomen om een eerbetoon aan Sarah Vaughan op te nemen. Zonder overdrijving kun je wel stellen dat er misschien geen betere zou zijn die dit project tot een goed einde kan brengen. De stem van Barnes heeft net als die van Vaughan die innemend warme fluwelen en zuivere klank. Ook Barnes excelleert in frasering en timing, met mooie dynamiek. Als Barnes zingt vertelt ze verhalen. Ze neemt je mee en leidt je langs schitterende wegen met fraaie muzikale beelden. Met 'Tenderly' heeft ze een album gemaakt dat daadwerkelijk leidt tot een hernieuwde ontmoeting met Sarah Vaughan. Marjorie Barnes laat ons daarin op indrukwekkende wijze delen!

Frank Huser

Bekijk Marjorie Barnes bij Mijke & Co:
www.youtube.com/watch?v=cinBT4x5odE

JAN GEIJTENBEEK**Silver Is Gold**
Eigen beheer**Bezetting:**

Jan Geijtenbeek (p),
Nick Feenstra (s),
Reindert Kragt (b),
Daan Slagter (d),
Yavin Groenewegen (tb).

KEENROH XL**Keenroh****El Negocito records****Bezetting:**

Thijs Troch (p), Jan Daelman (fl)
Bart Maris (tp), Niels Van Heertum
(euphonium), Thomas Jillings (altkl, ts),
Marti Melia (kl, bkl), Ruben Verbruggen
(as, bars), Laurens Smet (b en electronics),
Teun Verbruggen (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De jonge pianist Jan Geijtenbeek is op zoek gegaan naar wat hem muzikaal drijft, wat zijn muzikale wortels zijn en hoe die bepalend zijn voor zijn identiteit als jazzmusicus. Als onderwerp voor zijn master-thesis koos hij de muziek van Horace Silver (1928-2014), een van de vaandeldragers van de hardbop. De voorlopige uitkomst van die zoektocht laat zich beluisteren in 'Silver Is Gold'. Ik gebruik met opzet het woord voorlopige omdat ik stellig de indruk heb dat Geijtenbeek nog lang niet uitgezocht is en aan het begin staat van een proces van exploreren en definiëren. 'Silver Is Gold' bevat composities van Geijtenbeek die refereren aan het werk van Horace Silver. Losjes, speels, melodieus, met aanstekelijke swing en met een funky inslag, maar vooral ook met een eigen signatuur. En dat siert Jan

‘ **Een kijk op het verleden met de blik vooruit** ’

Geijtenbeek. Niet zomaar een afgestofte kopie van Horace Silver, maar een frisse eigenzinnige benadering waarbij hij vergezeld wordt door bandleden die net als Geijtenbeek laten horen hoe actueel de benadering van Horace Silver is. Misschien nog wel het best getypeerd door zoiets als spelplezier en de viering van harmonische melodieën met die typische 'catchy' intonaties. 'Silver Is Gold' is als een kijk op het verleden met de blik vooruit. Wortels in de traditie, maar met een levendig actueel palet. Mooi gemaakt!

Frank Huser**Bekijk het Jan Geijtenbeek kwartet:**

www.youtube.com/watch?v=xV3agYZ9I88

Keenroh is een duo gevormd door pianist Thijs Troch en fluitist Jan Daelman. De twee veroverden tijdens het Gent Jazz Festival de prijs Jong Jazztalent Gent 2014 en mochten daarom een cd opnemen. Daarvoor hebben ze hun duo uitgebreid met jong talent en enkele oude rotten. Onder die laatsten mag je trompettist Bart Maris scharen en slagwerker Teun Verbruggen. Ik hoorde deze XL-versie de afgelopen zomer tijdens het Gent Jazz Festival. Tussen de internationale impro-jazz groepen, gaf dit Belgische gezelschap een verfrissende 'touch' aan de dag. Ze kwamen heel speels tevoorschijn. Hun uitgeschreven muziek moest met knijpers aan de standaards worden bevestigd, omdat anders de wind ermee vandoor was gegaan. Op de cd 'Keenroh' is de muziek wat taaier dan deze live overkwam. Enerzijds is deze poëtisch, maar anderzijds ook droog met elektronica op de voorgrond, zoals in 'Klinge'. Oefeningen in geluid, waarvan je de achterliggende gedachte moet kennen om deze te begrijpen en er dan eventueel van te kunnen genieten. Muziek die mij live meer aansprak dan op cd.

Hessel Fluitman**Bekijk Keenroh XL op Gent Jazz:**

<http://bit.ly/1l4Bpqr>

Correctie en aanvulling:

In de vorige Jazzflits besprak Herman te Loo twee cd's van pianist [Burton Greene](#). Hij typeerde hem in zijn bijdrage als de *Amsterdamse* Amsterdammer. Dat had natuurlijk de *Amerikaanse* Amsterdammer moeten zijn. Verder ontbrak bij de bespreking van 'Tales From Elsewhere' van [Molino](#) de naam van drummer Mauricio Ramirez. De groep meldde ons nog dat de cd, die nu nog alleen in eigen beheer is uitgebracht, vanaf 7 december verschijnt bij het label QFTF.

JAZZ OP DE PLANKEN

JEROEN VAN VLIET Zeelandsuite

Bezetting:

Joris Roelofs (kl, bkl),
Joris Posthumus (as),
Mete Erker (ss, ts),
Jeroen van Vliet (p),
Anton Goudsmit (g),
Frans van der Hoeven (b),
Pascal Vermeer (d).

Datum en plaats:

29 november 2015,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

In Hothouse Redbad in Leeuwarden rondde pianist Jeroen van Vliet 29 november anderhalf jaar Zeeland Suite af. Die periode startte in het voorjaar van 2014. Toen kreeg Jeroen van Vliet de opdracht om na Leo Cuypers – zijn Zeeland Suite verscheen in 1977 - een volstrekt nieuwe Zeeland Suite te schrijven. In september 2014 werd het resultaat op zes locaties voor cd en dvd opgenomen. Ondertussen kreeg Van Vliet ook de Boy Edgar Prijs 2014 uitgereikt en mocht hij de daaraan verbonden tournee gaan maken. Met de suite op zak kon hij die reeks mooi vullen. De Zeeland-tournee startte in mei 2014 met de presentatie van de cd/dvd. De afgelopen maand werd de Suite nog vier keer opgevoerd.

Jeroen van Vliet nam niet het werk van Leo Cuypers opnieuw ter hand. Hij schreef, met uitzondering van het stuk 'Joplin', een compleet nieuwe versie. De Zeeland Suite van Leo Cuypers is een bijna anarchistische uitbarsting van muziek, die van Van Vliet gecontroleerd. 'Joplin' kreeg van hem veertig jaar na dato een latin 'touch' mee. Daar knapte het stuk erg van op. Het wordt er frisser, beweeglijker en spannender door. Het is jammer dat in de jazz geen hitparadetraditie is, anders had deze cover daarin dit jaar vast hoge ogen gegooid!

Het septet van de Zeeland Suite. (Foto: Eddy Westveer)

Net als op de cd en de dvd opende het concert met 'Waterworks'. De kraan werd echter heel langzaam opengedraaid. Alsof iedereen weer even moest wennen en zoeken naar de juiste noten. Maar desondanks kwam de hele compositie in geuren en fantastische kleuren tevoorschijn. De muziek zweefde, was swingend en betoverend. Dat zelfs bij deze ervaren muzikanten nog wel eens wat mis gaat, liet Mete Erker zien. Hij vond in 'Maurits' twist' dat zijn solo klaar was en draaide zich naar Van Vliet achter de piano. Die reageerde evenwel niet, zodat de tenorist nog maar acht maten voor zijn rekening nam. Vervolgens draaide hij zich nadrukkelijk naar iedereen om en toen werd het signaal wel opgepakt. Niets aan de hand. Dat is het feest van flexibel musiceren. Van Vliet nam trouwens heel voorzichtig over en in feite leidde hij Anton Goudsmit in, die op dat moment vooral het geluid aan het inkleuren was met zijn gitaar. Niet horen, maar wel ervaren. Goudsmit nam het stokje ook maar heel even over en gaf het door aan Joris Posthumus.

[...vervolg op pagina 18](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

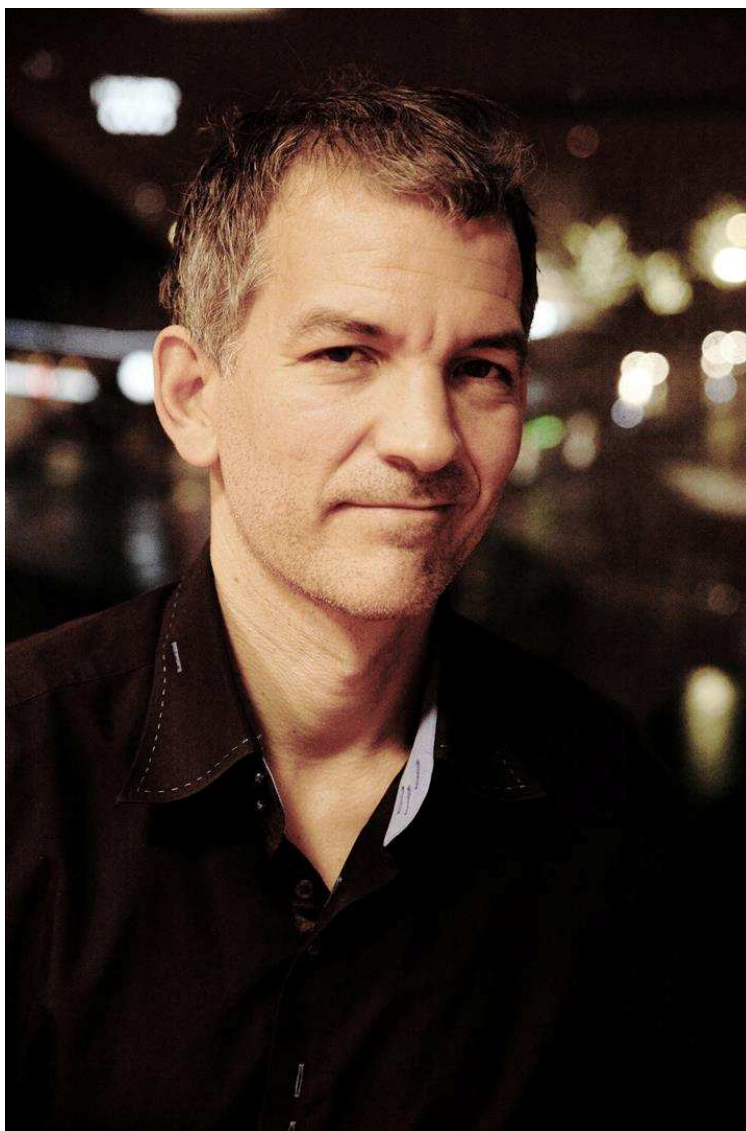
BRAD MEHLDAU TRIO

Bezetting:

Brad Mehldau (p),
Larry Grenadier (b),
Jeff Ballard (d).

Datum en plaats:

21 november 2015,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Brad Mehldau poseert in De Doelen. (Foto: Joke Schot)

De Willem Burgerzaal in de Rotterdamse Doelen wordt niet vaak voor jazz gebruikt. Bij het concert van pianist Brad Mehldau waren bijna alle zeshonderd stoelen gevuld. De zaal is niet al te groot, zodat er toch een prima akoestiek is voor dit genre. De Doelen en Codarts zitten nagenoeg in hetzelfde pand en er waren dan ook heel wat conservatoriumstudenten op het concert afgekomen. Mehldau zat op een lage pianokruk en wendde zijn hoofd onophoudelijk naar rechts om zijn collega's goed te horen, want hij gebruikte geen monitorspeaker.

Over het algemeen speelde Mehldau abstracter dan vroeger, intelligenter en boeiender.

Over het algemeen speelde Mehldau abstracter dan vroeger, intelligenter en boeiender. Hij telde steeds fluisterend af en opende met een uiterst introverte houding. Hij speelde een behoorlijk lange solo en daarbij was geen contact met het publiek of met elkaar. In het tweede stuk kwam er vuur in het optreden.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De pianist was verhalend zoals hij dat ook is op zijn cd-serie 'The Art Of The Trio'. Na drie stukken ("Het tweede stuk heeft nog geen titel") stelde hij de band voor; in het Nederlands! Doordat hij langere perioden in ons land verblijft beheerst hij de taal een heel stuk beter. Hij prees het nieuwe Rotterdamse Centraal Station: "Dat was er vorige keer nog niet." Daarna klonken een Braziliaanse en een Franse compositie. Omdat de recente aanslagen in Parijs de band diep raakten speelden ze van Sidney Bechet: 'Si tu vois ma mère', een langzame blues met traag marcherende drums die uit New Orleans leken te komen. Larry Grenadier had, als altijd, een nogal dof basgeluid. Zijn instrument klinkt net zo donker als het eruitziet. Jeff Ballard speelde bij zijn soli voornamelijk op zijn trommels, dus zonder bekkens. Na vijf kwartier volgde al vlot een toegift. De mannen waren nog maar net achter de gordijnen verdwenen of ze kwamen al terug. Dat bracht de speeltijd toch nog tot een prima gehalte. Tijdens het concert mocht niet gefotografeerd worden, maar Mehldau nam na afloop royaal de tijd om te poseren met fans en cd's te signeren.

Peter J. Korten

JAZZ OP DE PLANKEN

MUSIC MEETING XS

Datum en plaats:

20 november 2015,
Doornroosje, Nijmegen.

De ouderen onder ons weten het nog precies. Jarenlang vond de Music Meeting plaats in november in de behaaglijke Schouwburg en de Vereniging, totdat in 2004 besloten werd dit festival te veranderen in een buitenfestival in het voorjaar. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en sinds vorig jaar is er in november weer een bescheiden (Extra Small) Music Meeting in poppodium Doornroosje en de iets highbrowere Lux, uiteraard naast het grote (XL) openluchtfestival tijdens het pinksterweekeind.

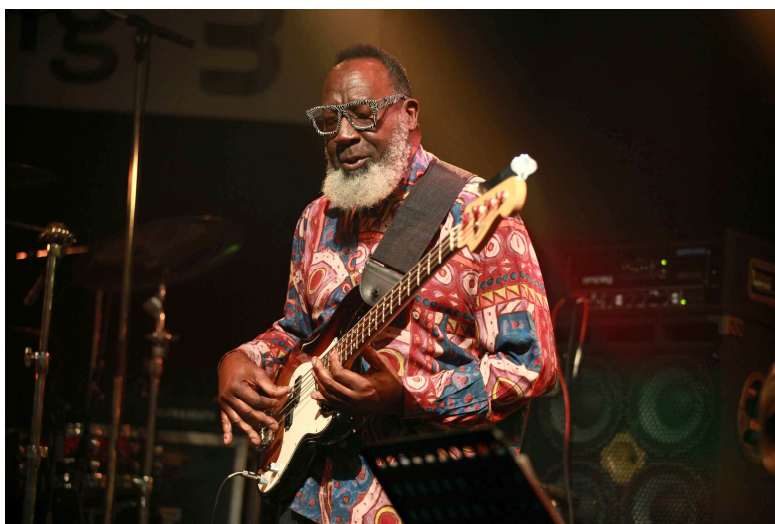
Twee dagen op elk van de twee podia twee optredens. In Lux traden Wende en The Bad Plus op, maar in Doornroosje werd de aftrap gegeven met het nieuwe project van gitarist **Marc Ribot**, The Young Philadelphians. Helemaal duidelijk waar 'young' op sloeg is het niet met veteraan bassist Jamaaladeen Tacuma en drummer Grant Calvin Weston, die zijn tienerjaren ook al een eeuwigheid achter zich heeft gelaten. Het project is wel heel jong, de cd ervan is nog in de maak en richt zich op de klassieke 'Philly Soul Sound' van de jaren zeventig en de free-funk van Ornette Coleman.

Ribot verrast ons vaker met zijn muziek en dit project behoort tot het beste dat hij de laatste tijd heeft gemaakt. De vondst om funk te mengen met een strijkerstrio pakte heel goed uit, en deed wellicht enigszins denken aan het Nederlandse Zapp, dat ook niet vies is van funky ritmes, maar nog dwingender was het ritmeduo van Weston en Tacuma dat een betonnen fundament onder de muziek legde. Tacuma plukte met vingers dik als knakworsten aan de snaren en liet de noten als bommen vallen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Marc Ribot. (Foto: Tom Beetz)

Jamaladeen Tacuma. (Foto: Tom Beetz)

Zo aanwezig als hij was zo onnadrukkelijk afwezig leek de tweede gitarist Mary Halvorson. Zij leek op een strenge schooljuf uit het kabinet van Madame Tussauds, van wie nauwelijks duidelijk was wat haar rol in de groep was, tot het moment dat zij zelf soleerde en zij zich zonder een spier te vertrekken ontpopte tot een woeste furie die in haar muziek psychedelisch loos ging. Uiteraard hield Ribot de meeste tijd voor zichzelf met zijn in blues gemarineerde spel. Soms zingend en met Weston neuriënd, liet hij lieflijke romantische muziek binnen de kortste keren ontaarden in een totale kakofonie. Het lukte Ribot zonder enige moeite om het publiek in Doornroosje aan het dansen te krijgen, wat de tweede act, **Baba Commandant**, die daarvoor was ingehuurd, nauwelijks lukte. Maar waar Ribot strakke funk produceerde, liet de als 'dampende afrobeatfunkrock-sensatie' aangekondigde Mandingo Band te veel liggen. Deze uit Burkina Faso afkomstige muzikanten, individueel goed met het mooie geluid van de donso ngon (Afrikaanse kalebas banjo), stonden stokstijf op het podium alsof ze geïntimideerd waren door hun eigen Nederlandse debuut, maar ze misten vooral doel met vlak repertoire dat weinig enthousiasme oproep.

Tom Beetz

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

NEW YORK CALLING

BOB DOROUGH

De afgelopen weken heb ik meer NPR's jazz profiles (NPR is een onafhankelijke non-profit Amerikaanse omroep, red.) met Nancy Wilson beluisterd, dit keer de documentaires over de componisten en tekstschrijvers Hoagy Carmichael, Cole Porter, Johnny Mercer en Duke Ellington. Het is toch wel heel bijzonder dat hun nummers over de hele wereld nog elke dag worden gespeeld. 'Stardust', 'Everytime we say goodbye', 'Moon river', 'Mood Indigo', alleen al van de stukken die deze vier 'songwriters' hebben geschreven kun je een ellenlange lijst maken van bekende nummers.

Afgelopen week zag ik hier in NYC een concert van iemand die ook een grote bijdrage heeft geleverd aan het jazz standard-repertoire. Pianist-vocalist Bob Dorough speelde afgelopen dinsdag in Mezzrow. Ik wist niet precies hoe oud hij was en voor dit stukje heb ik dat even opgezocht. Ik stond helemaal perplex toen ik las dat die man 91 jaar is! Hij lijkt nog alle energie van de wereld te hebben, de eerste set alleen al was anderhalf uur lang. De set bevatte alle Bob Dorough-klassiekers zoals 'Nothing like you', 'Just about everything', 'I'm hip', 'Baltimore oriole', 'Better than anything', 'Devil may care' en 'But for now'. Veel van deze nummers heeft hij overigens niet zelf geschreven maar wel met liefde opgenomen in zijn repertoire.

Niet alle vocalisten zijn even gecharmeerd van Bob Dorough, zijn zangstem is niet altijd aangenaam en is zeker niet geschoold of gepolijst, zijn grote kracht ligt dan ook in zijn interpretatie. Elk nummer is een verhaal dat hij als geen ander kan overbrengen. Ondanks zijn 91 jaar is zijn algehele sound nog best verfrissend. Sommige liedjes zijn inmiddels een beetje gedateerd geworden. Hij zong 'I'm hip': 'I'm hip but not weird as you've noticed I don't wear a beard, beards we're in but now their out'. Dat komt toch niet helemaal over nu er op elke straathoek een Barbershop uit de grond springt.

Na afloop praatte ik even met Bob. Dat is heel gemakkelijk want hij komt uit zichzelf op vrouwen af om even een kletspraatje te maken. Ik vroeg hem of hij het liefst zelf de tekst en muziek schrijft of dat hij de tekst liever aan iemand anders overlaat. Hij zei dat hij het best samenwerkte met Fran Landesman (1927-2011), een bekende tekstschrijfster die onder meer de tekst voor 'Spring can really hang you up the most', 'The ballad of the sad young man' en de teksten voor Bob Doroughs 'Nothing like you' en 'Small day tomorrow' schreef.

Bob Doroughs liedjes halen nog steeds de hitlijsten; Jamie Cullum zette 'Devil may care' op zijn eerste album en scoorde een hit met 'But for now'. Grote kans dat je Bob Dorough dus alleen kent via Jamie Cullum, maar het is de moeite zeker waard om eens op zoek te gaan naar Bob Doroughs obscure albums zoals 'Devil May Care' (1957) en luister dan ook vooral naar 'Johnny one note' en 'Baltimore oriole'.

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

JAZZFLITS OP REIS

Joke Schot, Roland Huguenin in Servië

31ste BELGRADO JAZZ FESTIVAL

28 oktober t/m 1 november 2015

18de PANCEVO JAZZ FESTIVAL

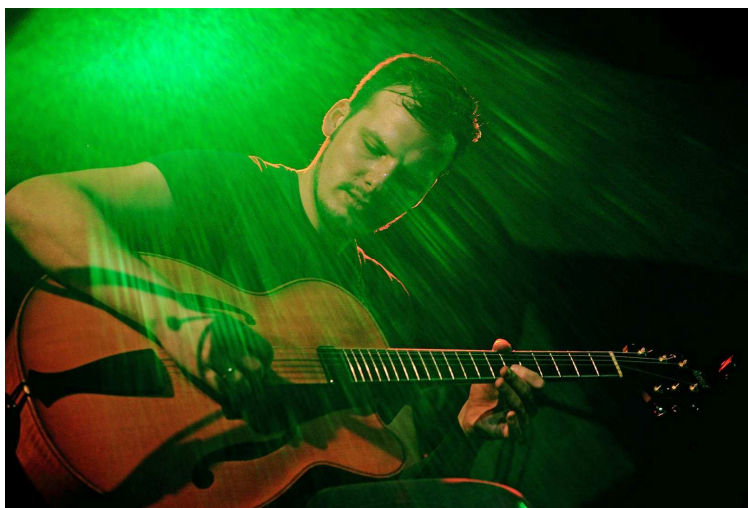
5 t/m 8 november 2015

Wie aan Servië denkt, denkt misschien niet direct aan jazz. Toch is er in Servië veel belangstelling voor en heeft het land in de afgelopen veertig jaar een boeiende ontwikkeling doorgemaakt op dat terrein. Belgrado, de voormalige hoofdstad van Joegoslavië, was een van de eerste Europese steden waar een internationaal jazzfestival werd geïntroduceerd, toen het Newport Jazz Festival in 1971 aansluiting zocht bij Europese muziekfestivals. In de loop der jaren kregen ook andere steden in Servië eigen jazzfestivals.

De Europese jazzscene krijgt steeds meer waardering en bekendheid. Ook buiten Europa. Binnen conservatoria in een aantal West-Europese landen is jazz een gangbaar genre, waarvoor gespecialiseerde opleidingen zijn ingericht. Europese jazz is een muzikale stroming met een eigen identiteit, die steeds meer afwijkt van het Amerikaanse 'rolmodel'. Europese jazz ontwikkelt een eigen idioom met een sterke hang naar vrije improvisatie.

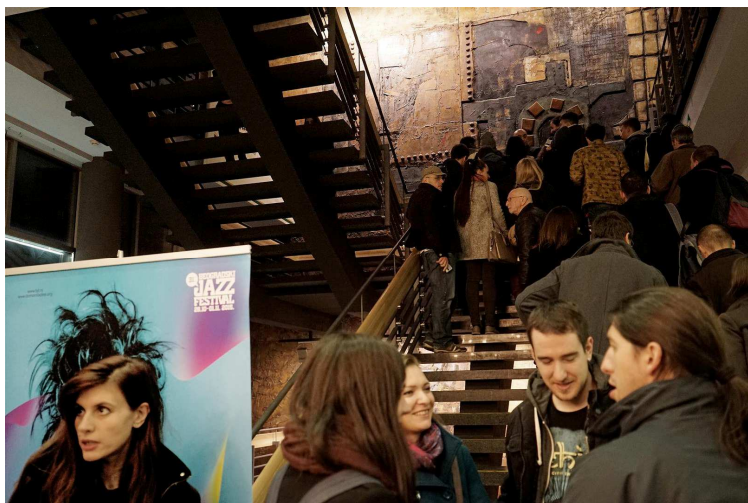
Jazz is onbegrensd en onbegrensbbaar. Toch is er bij het publiek in West-Europa en de Verenigde Staten weinig initiatief om de culturele ontwikkelingen op dat terrein in minder 'gangbare' landen te volgen. Natuurlijk vinden er regelmatig culturele uitwisselingen plaats op basis van geformaliseerde manifestaties of diplomatieke betrekkingen. De jazzscene buiten het Westen speelt zich nog te veel af in de marge. Dat is jammer. De beleving van jazz in een land als Servië, inspireert en creëert openingen naar een te verrijken 'mindset'.

Belgrado is een metropool op het snijvlak van West- en Oost-Europa. Het is een bruisende stad die uitnodigt om te gaan beleven. Pančevo is een kleine stad met een bescheiden cultureel aanbod, waarbinnen wel ruimte is voor een uitstekend jazzfestival. Op de programma's [...lees door op de volgende pagina](#)

Gitarist Igor Mišković van de formatie Hashima op 28 oktober in Belgrado. (Foto: Joke Schot)

De beleving van jazz in een land als Servië inspireert. Het is een land waar veel belangstelling voor jazz is.

Een impressie van het Belgrado Jazz Festival in Dom Omladin. (Foto: Joke Schot)

Goran Milošević, drummer van de groep Naked, op 28 oktober in Belgrado. (Foto: Joke Schot).

van Belgrado en Pančevo, stonden dit jaar opnieuw namen uit alle delen van Europa, Amerika en Japan. Artiesten uit Kroatië, Turkije, Slovenië en Servië wekten interesse.

Programmeur Vojislav Pantic reist al vele jaren langs diverse jazzfestivals. Op basis van zijn brede kennis en ervaring, stelt hij afwisselende en kleurrijke programma's samen, die bestaan uit concerten, workshops en tentoonstellingen. De opzet is in beide steden gelijk. Concerten gedurende de avond, zonder overlap. De volgende primeurs, hoogtepunten en interessante ontwikkelingen waren te beleven:

Hashima, Naked, Jelena Jovović Septet, Vladimir Kostadinović Quartet, Max Kochetov Quartet, Majamisty Trio en Big Band RTS zijn inspirerende groepen uit Servië, die musiceerden op hoog niveau. Zeker ook boeiend waren de optredens van Soyut Boyut uit Turkije en Cul-de-Sac uit Kroatië.

Susana Santos Silva Quintet (Portugal, Zweden), Lia Pale (Oostenrijk), Get The Blessing (GB), Supersilent (Noorwegen), Dorantes (Spanje), The Firebirds (Denemarken) en Francesco Cafiso Quintet (Italië) verzorgden spannende concerten, met een sterk uiteenlopend karakter.

Hiromi (Japan) was voor het publiek in Belgrado het absolute hoogtepunt. Artistiek gezien was haar concert dat zeker niet.

Ook de acts uit de Verenigde Staten onderscheidden zich van elkaar door een grote diversiteit. Zanger Kurt Elling veroverde met 'Passion World', zeer terecht, de harten van Pančevo. Met het James Brandon Lewis Trio, Tony Malaby Tubacello, Miguel Zenon Quartet, Rudresh Mahanthappa Bird Calls en Gary Bartz Quartet waren de saxofonisten goed en divers vertegenwoordigd. The Bad Plus en Oregon plaatsten jazz en cross-over in een ruim perspectief.

Bij het bezoeken van jazzfestivals hoort de routine van namen en lijstjes. Publiek en artiesten kennen elkaar wel zo'n beetje. In een stad als Belgrado gaan veel musici buiten de gebaande paden. Ze beleven nieuwe indrukken en perspectieven. Die ervaring inspireert en verhoogt de concentratie, zeker als blijkt dat het enthousiasme van dat onbekende publiek bevestigt dat er meer is tussen hemel en aarde.

Roland Huguenin

[In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.](#)

Rudresh Mahanthappa op 31 oktober in Belgrado.
(Foto: Joke Schot)

In een stad als Belgrado gaan veel musici buiten de gebaande paden.

Zanger Kurt Elling op 5 november in Pančevo.
(Foto: Joke Schot)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 30 november 2015

- 1 Ibrahim Maalouf**
Kalthoum (Impulse)
- 2 Count Basie**
Blues Backstage (NJA)
- 3 Matthew Stevens –**
Woodwork (Whirlwind)
- 4 John Scofield**
Past Present (Impulse)
- 5 Fay Claassen**
Live At Te Concertgebouw (Challenge)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Weather Report

Legendary Live Tapes (1978-1981)

De veelal cassetteopnames die werden gebruikt voor 'Legendary Live Tapes' komen uit de collectie van Weather Report-drummer Peter Erskine en de man achter de mengtafel. Het zijn uitermate goed geremastered en dus puik klinkende live-tracks op een vier cd-set met een mooi verhaal van Erskine. Heerlijk om Jaco Pastorius te horen koningen op de bas. Joe Zawinul (toetsen) en Wayne Shorter (sax) zijn ook in grootse vorm.

2 Dave Douglas

Brazen Heart (Green Leaf)

Weer een fijne kwintet-cd van trompettist Dave Douglas met Jon Irabagon op de saxen. Modern en toch herkenbaar. Matt Mitchell op de piano, Linda Oh op bas en de immer stuwende Rudy Royston op drums.

3 Joey DeFrancesco

Trip Mode (High Note)

Niets nieuws maar gewoon heerlijk swingen en zompen op de Hammond met Joey DeFrancesco. Je kan niet stil blijven zitten bij dit (letterlijk) zwaargewicht van het orgel.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

FESTIVAL JANUARI

Simin Tander, hier in 2014 in het Bimhuis, speelt in Brussel. (Foto: Joke Schot)

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

13 tot en met 23 januari 2016

(<http://www.flagey.be>)

Met onder anderen: Paolo Fresu, Bugge Wesseltoft, Nordmann, Igor Gehenot, David Linx & Brussels Jazz Orchestra, Tord Gustavsen met Simin Tander, Jef Neve en Ben van Gelder.

OVERLEDEN

Bengt-Arne Wallin, 23 november 2015 (89)

Zweeds jazztrompettist, componist en arrangeur. Speelde in de bigband van Arne Domnérus en de Harry Arnold Radio Band. Was van 1972 tot 1994 docent aan de Academie voor Muziek in Stockholm. Richtte in de late jaren 1990 Five to Five op.

Gene Norman, 2 november 2015 (93)

Impresario Gene Norman gaat de geschiedenis in als de organisator van de Just Jazz concerten in Californië vanaf 1947 met onder anderen Howard McGhee, Wardell Gray en Dodo Marmarosa. De muziek daarvan bracht hij uit op zijn eigen label, Gene Norman Presents (GNP-Crescendo). Daarop verschenen later ook opnamen van Lionel Hampton, Erroll Garner, Charlie Ventura, Frank Morgan, het kwintet van Clifford Brown-Max Roach en de bigband van Dizzy Gillespie. (jjm)

Nat Peck, 24 oktober 2015 (90)

Was lid van de beroemde band van Glenn Miller, kwam in 1947 met de band van Don Redman naar Europa, waar hij, met een onderbreking in New York, bleef plakken. Eerst in Frankrijk, maakte in de jaren zestig deel uit van de Francy Boland-Kenny Clarke Big Band en orkesten in Duitsland. Daarna vertrok hij naar Engeland, hing zijn trombone aan de wilgen en regelde concerten voor bands. (jjm)

Lee Shaw, 25 oktober 2015 (89)

Haar vader was een Cherokee-Indiaan, de voorouders van haar moeder waren Engels, Iers en Nederlands. Ze werd geboren in een niet erg inspirerende omgeving, de 'bible belt' van Oklahoma, leerde de jazz kennen door haar man, drummer Stan Shaw. In 1984 zocht Bob Rusch het echtpaar op voor een lang interview in het blad Cadence, een onafhankelijk blad dat zich verre hield van commerciële invloeden van welke aard dan ook. Het bracht een plaat van haar pianospel uit, die het jaar daarvoor was opgenomen. Maar ja, toen was ze al 58 en dan kom je, zeker als vrouw, niet meer aan de bak. (jjm)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

FRANK SINATRA WITH THE RED NORVO QUINTET Live in Australia, 1959

Blue Note

Bezetting:

Frank Sinatra (voc), Red Norvo (vibr),
Jerry Dodgion (fl, as), Bill Miller (p),
Jimmy Wyble (g), Red Wooten (b),
John Markham (d).

De twaalfde van deze twaalfde maand is het honderd jaar geleden dat Frank Sinatra werd geboren. Da's wat voor de rubriek Gouwe Ouwe dus! Maar welke opname? Dat moet natuurlijk de rond 1997 teruggevonden opname zijn van een concert dat hij in Australië (1959) gaf met een klein combo van vibrafonist Red Norvo. Het is Sinatra op zijn best. Hij is wendbaar, communicatief, toont lef en neemt risico. En zingen meneertje! Red Norvo werd met beleefd applaus verwelkomd, speelde twee nummers en kondigde toen 'his boysinger' aan. Te oordelen naar het gillen, sloegen toen alle stoppen in het publiek even door, speciaal bij de dames. En daar zong ie dan en iedereen was meteen stil. Zo lekker onderkoeld en met die intrinsieke swing die je eerder voelt dan hoort.

Groep en zanger waren op elkaar ingespeeld, omdat Red Norvo in 1958 voor een week of zes was ingehuurd om in de lounge van the Sands in Las Vegas te spelen. Dat werden zes maanden. Toen besloot Frankieboy om Red Norvo mee te nemen naar Australië. Zijn vaste pianist Billy Miller werd ingevoegd en het programma ingestudeerd. Het is een echt een 'greatest hits'-reeks met de soepele wendbaarheid die je met een kleine groep kunt bereiken. Luister naar dat 'Moonlight in Vermont'. Of 'Angel eyes'. Wat Sinatra ook doet, de groep buigt mee. Voor de laatste drie songs zit een groot Australisch orkest klaar. Dat klinkt wat blikerig, wat op afstand, alsof het door de microfoons bij de groep moest worden opgevangen.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

CORY HENRY

JAZZ IN BEELD

Het was een volle bak bij toetsenist **Cory Henry & The Funk Apostles** op 15 november in LantarenVenster (Rotterdam). De toetsenist geniet dan ook grote bekendheid door zijn lidmaatschap van Snarky Puppy. Henry staat bekend om zijn harmonisch rijke spel. (Foto: Joke Schot)

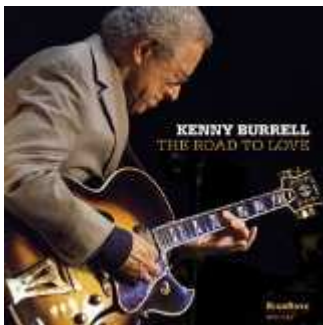
ZEELAND SUITE VERVOLG VAN PAGINA 11

Die maakte er op zijn alt flink werk van en met de hele groep werd het nummer eendrachtig tot een climax gevoerd. Waarna de drie blazers gezamenlijk het stuk driestemmig afsloten. Zo zou elk deel van deze suite uit te benen zijn. Eigenlijk had er geen pauze moeten zijn. Daardoor verdween de euforie en voelde je na de pauze niet meer echt de spanningsboog van voor de pauze. Wat interessant was: er werden twee nieuwe composities gespeeld, die niet bij de suite op de plaat zijn genomen. Misschien een perspectief van een doorstart van dit septet? Er zijn in ieder geval plannen om de suite het komende jaar opnieuw uit te voeren. Het zou jammer zijn als dit koninklijke groepje weer uit elkaar zou vallen, al is het maar vanwege het plezier dat de heren samen hebben.

Hessel Fluitman

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 30 november 2015

1 Kenny Burrell

The Road To Love (HighNote)

2 Joey DeFrancesco

Trip Mode (HighNote)

3 Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio

Live In Studio (Whaling City Sound)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan

• Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Jorre Reyners. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

RENZO RUGGIERI

JAZZ IN BEELD

De toonaangevende Italiaanse jazzaccordeonist **Renzo Ruggieri** gaf 27 november een concert in het Jenevermuseum in Hasselt (B). Hij werd begeleid door het trio van pianist Arne Van Coillie. (Foto's: Jean Schoubs)

